

č. 3047.

Pozemková reforma: * Podmínka připojená k souhlasu stpú-u se zcizením celého státem zabraného nemovitého majetku téhož vlastníka, vyslovujícím současně propuštění nemovitosti té ze záboru: »že nabyvatelé nemovitosti té bez souhlasu stpú-u dále nezcízí a mezi sebe nerozdělí«, jest — pokud se týká i půdy, která má býti podle § 11 záb. zák. vlastníkovi ze záboru propuštěna, nezákonná.

(Nález ze dne 2. ledna 1924 č. 15.975/23).

V ě c: Pavel V. v Ch. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o podmínku souhlasu k zcizení zabrané nemovitosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud zásadní souhlas vážena podmínku pod 1) v rozhodnutí tom uvedenou, zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím prohlásil žal. úřad, že schválí kupní smlouvu z 29. března 1921, kterou celý velkostatek Ch. a V., patřící dosud N. N., prodán byl st-li a 19 společníkům, budou-li splněny tyto podmínky:

1. Všichni kupující předloží vkladné prohlášení, že pozemky zde koupené a jim ze záboru propuštěné dále nezcízí, leda se svolením stpú-u, dále že lesy k velkostatku patřící mezi sebou nerozdělí, nýbrž budou jich užívatí společně a že omezení ta budou poznamenána v knize pozemkové současně se vkladem práva vlastnického.

2. Před konečným schválením smlouvy třeba zaplatiti poplatek po rozumu § 61 zák. z 30. ledna 1920 č. 81 Sb. ve výši 10% z kupní ceny oné části, která přesahuje výměru, na niž majitel má nárok dle § 11 záb. zák. t. j. z výměry 31 kat. jiter.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost Pavla V. vytýkající podmínce pod 1. uvedené nezákonnost.

Rozhoduje o této stížnosti, vycházel nss z těchto úvah:

Žal. úřad udělil nař. rozhodnutím netoliko svůj zásadní souhlas ve smyslu § 7 záb. zák. se zamýšleným zcizením svrchu uvedeného statku, nýbrž propustil statek ten i ze záboru, ovšem učinil tak pod dvěma podmínkami.

Žal. úřad vychází při tom z předpokladu, že prodávatelka prodává všechny své nemovitosti státem zabrané. Že tomu tak jest, plyne z toho, že poplatek dle § 61 př. zák. nepředpisuje z celé výměry ze záboru propuštěné, nýbrž jen z té, která přesahuje 250 ha.

Stížnost u nss-u podaná namítá, že 250 ha půdy zcizeného velkostaku, na něž má vlastník zabraných nemovitostí dle § 11 záb. zák. nárok, nesmí vzhledem k tomuto ustanovení býti zatěžováno tak, jak se to děje podmínkou pod 1. uvedenou, dovozujíc, že by tato podmínka mohla býti stanovena nejvýše pro půdu přesahující výměru 250 ha, při

čemž by bylo zjistiti, která část zcizené půdy tuto přesahující výměru tvoří.

Stížnosti nelze upřítí oprávnění. Dle § 11 zák. mají osoby, jejichž majetek se zabírá, právo, aby jim byla z majetku jim zabraného přidělena majetnost nepřesahující výměry v § 2 zák. Tato výměra má být ponechána, k jejich ovšem žádosti, beze všech obmezení a podmínek. Zcizí-li vlastník zabrané půdy celý svůj zabraný majetek — a žal. úřad vychází z toho, že se tak děje — pak zcizením takovým za souhlasu žal. úřadu nastavším nenastává změna v zabraném objektu, nýbrž jediné v objektu vlastnického práva k celku zabrané půdy. Dá-li stpů dle § 7 zák. souhlas k takovému zcizení, aniž současně propustí zcizenou nemovitost ze záboru, pak zůstala by nemovitost v záboru a zcizení mělo by jen ten následek, že by nárok dle § 11 zák. nemohl uplatniti bývalý vlastník, nýbrž nový nabyvatel. Ten by — pokud by před onou koupí neměl nemovitého majetku, který by buď sám o sobě nebo s koupenými nemovitostmi záboru podléhal, — o takový případ však zřejmě nejde — mohl žádati, aby mu z koupené nemovitosti propuštěna byla výměra v § 2 zák. uvedená, ovšem bez jakéhokoli omezení a výhrad.

V daném případě však žal. úřad, dávaje zásadní souhlas k zcizení svrchu uvedeného velkostatku, propustil zcizený velkostatek i ze záboru. Rozhodnutí své vázal však na podmínku, že kupitelé propuštěné pozemky dále nezcizí, leč se souhlasem stpů-u a že lesy mezi sebe nerozdělí. Tím uložil však nabyvatelům břemeno daleko těžší, než jim ukládá zák. Neboť kdyby byl žal. úřad dal pouze souhlas dle § 7 zák. a nebyl současně zcizenou nemovitost ze záboru propustil, neboť kdyby byl souhlas odepřel, měli nabyvatelé, po případě posávacího vlastníka zajisté nárok, aby jim dle § 11 zák. byla ze záboru propuštěna výměra dle § 2 zák. a to bez jakýchkoli závazků a podmínek.

Takto však by nabyvatelé nemohli volně nakládati ani s onou výměrou půdy, na kterou jim zák. zák. dává nárok.

Poněvadž pak dle stálé judikatury nss-u může žal. úřad, ukládaje při souhlasu dle § 7 zák. podmínky, ukládati jen takové, jichž vyžaduje účelné provádění pozemkové reformy, daná však a stížností naříkaná podmínka nejen z mezí těch vybočuje, nýbrž je přímo v rozporu s ustanovením § 11 zák., bylo nař. rozhodnutí, pokud zásadní souhlas váže na podmínku pod 1) uvednou, zrušeno dle § 7 zák. o ss.

Č. 3048.

Státní zaměstnanci: O podmínkách nároku na diety při přeložení podle usnesení ministerské rady z 9. prosince 1919.

(Nález ze dne 2. ledna 1924 č. 22.430/23).

Věc: Václav B. v Karlíně proti ministerstvu spravedlnosti o diety.

Výrok: Stížnost se zamítá dílem jako nepřipustná, dílem jako bezdůvodná.

Důvody: Usnesením min. rady z 24. července 1919 č. 12.908/19 m. r. poskytnuto, se zřetelem na panující bytovou nouzi, úředníkům ve